

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI

XXXII. ÉVF. 1932 JÚNIUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNYTEPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: Engesztelő napok. — *Kupha Izabella*: Jézus Szívéhez. — *D. M.*: Jézus Szíve az Isten háza és az ég kapuja. — *Központi*: Júniusi imaszándékunk. — *Teologus*: Akire egyszer ránézett az Úr. — *Német István*: Két munkásról. — *Volarics Ferenc*: Farsangi mese. — *Király Ödönné*: Szent Pál levelet ír Korintusba.

Az Isten hatalmának bizonyítéka ez a levél, melyet egy reparatrix máter kapott Spanyolországból:

„Tisztelendő Anyám, Jézus békéje!

Nem tudom, van-e arról tudomása, hogy Spanyolország Jézus Szívének való felajánlására készült emlékszóbor mily csodálatos módon őrződött meg a kommunista rémuralom alatt.

Elhatározták, hogy a nagyszabású emlékművet szétrombolják, de amikor azok, akiket a rombolás végrehajtására kijelöltek, a magaslathoz érkeztek, elernyedve, rémülten visszafordultak, azt hangoztatva, hogy ott, keresztalakban, kitárt karú személyek imádkoztak. — Meg kell jegyezni, hogy az egész kommunista rémuralom alatt, az emlékműhöz közelfekvő karmelita kolostor szerzetesnői éjjel-nappal, egymást felváltva, a szentség ház előtt imádkoztak azért, hogy a szobrot bántódás ne érje.

A vezetők, gúnyolva a munkásokat, elhatározták, hogy ágyútűzzel fogják a lerombolást véghezvinni, de feleútban egy ellenállhatatlan erő a lovakat, kocsit s a bennülöket megtorpantotta és kénytelenek voltak immár másodszer is visszafordulni.

Franko parancsnok, a kommunista

párt feje elrendelte, hogy a szétrombolást repülőgépekkel viszik végbe, ő maga ült az egyik gép kormányához, de sem ő, sem a többiek kormányosai, mint a szobor felett áthaladtak, abból semmit sem láthattak.

Másnap a szerencsétlen parancsnok egy anarchista tüntetés alkalmával mind két lábát eltörte. Ugyanis a dobogó, amelyen szónokolt, hirtelen összeomlott, sajnos, még ez sem térítette meg. Ágyban fekvé folytatta tovább a pokoli terv keresztülvitelének irányítását, de a többiek a szétrombolásról ekkor már egészen lemondtak. Utoljára azonban egy óriási sapkát, amit erre az alkalomra készítettek, akartak gúnyból a szobor fejébe nyomni, a kezébe pedig egy rikitő vörös zászlót. A szerencsétlen ember, akinek feladata volt mindezt végrehajtani, alighogy a szobor magaslátát elérte, lebukott és szörnyethalt. Széttűzött testét és a vörös lobogót alig lehetett egymástól megkülönböztetni. Vajjon a szerencsétlen lelkével mi lett?

Imádkozzunk ezért a folyton forrongó világrt, hogy végül mégis a Krisztus Keresztje felé forduljon, nemde, én Tisztelendő és szeretett Anyám?

Az Úr Jézusban egészen Öné.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő	Pengő
„Örökimádás” folyóirat egész évi előfizetése	2-50	—10
Egyes példány	—25	—30
Régi teljes évfolyam	1-20	—60
Vezérkönyve	—80	—80
Felvételi füzet	—10	3-50
Félszázados története	3-—	—50
Érme	1-—	—05
Szervezése és működése		
Jézus Szíve hónapja; füzve		
Kötve		
Nádasdy „Havi magány”		
Kis Szent Terézia szelleme		
Litánia latin szöveggel		
Litánia Szent Józsefről		

Engesztelő napok.

ENGESZTELÉSKÉNT kívánta — annak idején — az Úr Jézus a Szentséges Szív ünnepét. Mégis inkább az ünnepi hódolat és felajánlás jelentette az ünnepben az engesztelést. Most a Szentatya pünkösdi szózatában újra hangsúlyozza az engesztelést. Engesztelő, bűnbánó napokat sürget: *«Ez a nyolc nap legyen a bűnbánat, szent gyász, a lemondás és a böjt napja, az egész kereszténység számára».*

Mit jelentsen ez az oltáregyesület életében?

1. *Teljes lelki beléhelyezkedést a bűnbánat szellemébe.* Az engesztelés alapja ugyanis a bűnbánat. Nemcsak a magunk bűneit lehet megbánnunk és megsiratnunk, hanem az egész emberiség százanódó eltévelyedéseit, Szentatyánk által elfélt pénzvágát, önimádatát, az egyéneken a legszeretlenebb önzést. Ha a Szentséges Szívre tekintünk, ebben a tükörben látjuk meg igazán a világ arcának eltorzulásait. Az Isten legfőbb uralmának, az örökkévalóság-gnak gondolata számúzve van a világ sorsát irányító számításából. Mekkora veszedelmet rejt magában az evangéliumi «egyedül szükségeset», vagy így mondhatnók a legelső sorban szükségeset, a legfőbb gondolatot számúzni az emberek életéből! Az Úr Isten fölségjogainak milyen vérlázító megsértése ez! Az oltáregyesület tagjainak első sorban hivatásuk ezt a lázadásnál is utálatosabb negligálást jóvátenniök. Látniök kell lélekben, hogy az Úr Szíve áldozatainak, megváltói akaratának, a lelkek üdvét szomjazó vágyakozásának a bűnök frontján nem kél visszhangja. Szabadon arat a bűn: fölperzsel és rombol templomokat és kolostorokat, nyilvánosan gyaláz meg szent eszményeket és erényeket. Azt mondhatnók, hol itt, hol ott jelenik a bűn tatárjárása, hogy sivárságot, pestist és a bűn áldozatainak temetőjét hagyja maga után az el nem földelt sírok utálatos levegőjével. Mindezt lehet, nagyon meg lehet siratnia annak, aki lelki szemmel nézi az emberiném sorsát.

2. *Sokszorozzuk meg szentségimáadásaink alatt a megkérlelést.* Mint régen az engesztelés napján a zsidóknál a papok szüntelen imádkoztak: *«kegyelmezz, Uram, kegyelmezz népednek»*, mi is kiáltsunk az Úrhoz; mintegy

kölesönadva magunkat azoknak, akiknek legszükségesebb volna a bűneik kiengesztelése; lélekben odatérvelve a bűn pusztításai és rombolásai közé, mint a próféta tette Jeruzsálem romjai fölött. De a megkérlelés nem volna hatásos engesztelésünkben, ha nem tudnánk felajánlani jócselekedeteket, önmegtadadásokat, sőt önsanyargatásokat. Jócselekedeteink szinte az áldozathozatal talaján sarjadnak, mert hiszen ki tud ma másképp jót tenni, mint áldozat, önmegtadadás árán! Kinek nem kerül lemondásba az a pengő, amit most jótékonyagra áldoz? Ugyan kinek van fölöslege mostan? De éppen azért drága érték most a segítő felebaráti szeretet, mert nagy lélek, igen önlegyőző szív kell hozzá. S ez adja a jogcímet a meghallgattatásra. Amikor az Úr a könyörgőben előkészítve látja irgalmának útját, fölragyogtatja föltette kiengesztelődésének napját.

Csak minél többet ebből a bűnbánó és megkérlelő engesztelésből a Szent Szív ünnepe és annak oktávája alatt, hogy megrövidüljön a megpróbáltatás ideje és fölragyogjon föltöttünk az Úr békéjének várva-várt napja.

Mátrai Gyula dr.

JÉZUS SZÍVÉHEZ

Ó, Jézus! ég és föld dicső Királya!
Isteni Szíved ünnepén,
Mely imádással borulok Előtted
Cédrre oltárod lépcsőjén.
Kinek örök hosszannát zeng a mennyben
A szentek s angyalok kara
Jusson fel kérlek trónod számolyáig
Gyermekszíveim csendes dala!

Ó, Jézus Szíve! kegyelmek forrása,
Üdvünk Belőled csörgedez;
Örök szerelmed megható tanuja
A tövis, sebhely és kereszt.
Értém merültél tenger szenvedésbe
S od'adtad drága életed...
A szent Ostyában eledelül nyujtod
Szentéges Cested s Üredet!

Ó, Jézus Szíve! ó Szeretel, Jóság!
Miképp zengjek hálát Neked?!
Im viszonzásul felajánlom Néked
Érted dobodó szívemet!
Fogadd el, s szüzi Üred harmatával
Mosd meg gyarló ajándékom:
Szeressen Téged forró lángolással
Örökké, édes Jézusom!

Ó, Jézus Szíve! oltár drága Foglya,
Rabul ejtett a szeretet!
A bűnök fájó töviskoszorúja
Mért tépi vérző szent Szíved?
Gonoszság szennyes tengerét zuditja
Feléd a hitetlen világ...
Engeszteléseim áldozati lángja
Nyujtson kérlek vigasztalást!

Ó, Jézus Szíve! egyetlen Reményem!
Halld meg buzgó kérésemet...
Jöjjön el hozzánk szent Béke-országod,
Áraszd földünkre dúis kegyed!
Eszenesítsd le a vésznek háborgását:
Földöljön Néked minden szív...
Egy szózat visszhangozzék mennyben s földön:
Üdvözlégy édes, drága Szív!

Kupka Izabella.

Jézus Szíve az Isten háza és az ég kapuja.

(Elmélkedés júniusra.)

AKOR egyik legnagyobb hibája a hidegség, a fagyos közönyösség. Más bajával úgyszólván nincs ember, aki együttérezne. Az Egyház, Krisztus titokzatos teste, minden módot felhasznál, hogy ebből a halálhozó apathiából felrázza az embereket; maga a Szentszék figyelmezteti őket, hogy a nekik annyira szükséges együttérzést ápolják. A sok üdvös észrevétel mellett nem mulasztja el, hogy a Szentséges Szívtől lesse el a melegséget, az együttérzést.

Jézus Szíve az Isten háza. Az Úr földi életében megmutatta, hogy az Istenségnek mily nagy dicsősége lehet egy megtisztult emberi szív. Bár nem az emberivolt tette szívét igazán nagygyá, hanem az emberivel egyesült isteni természet, mégis az emberi szíven keresztül érzett, tett, működött. Ha csak a rideg igazságosság lett volna sajátja, bizonyára nem akarta volna a legnagyobb gonosztevők megtérését. Pedig ő a latornak bocsánatot adott (Luk. 23, 43.), a bűnös asszonyt feloldozta (Ján. 8, 11.), Mária Magdolnának, akiből hét ördögöt űzött ki (Luk. 8, 2.), azt engedte meg, hogy lábaít megkenje (Luk. 7, 36—50.), sőt feltámadása után neki is megjelent (Ján. 20. 11—18.).

Ez a Jézus Isten-ember és mégis mily meleg a szíve. Sajátja az igazságosság, de ezzel mily elválaszthatatlanul együtt van az irgalom. Ha elvennénk az igazságot vagy az irgalmat, már nem lenne szíve oly főséges. A rideg igazságosság pusztít, mert a bűn büntetését, a hiba megtorlását akarja, az irgalom ellágyítja és elpuhulttá teszi az egyént; Jézusnál nem lehet szó megtorlásról, hiszen ő a jó pásztor (Ján. 10, 14.), vele nem fér össze a puhaság, mert ő a legfőségesebb Istennek Fia (Márk 5, 7.).

Amidőn az evangéliumok elsárgult lapjait olvassuk, nem lehet közömbös szívvel elhaladnunk Jézus szavai felett: «Jöjj, kövess engem!» (Luk. 5, 27s Márk 2, 14. stb.) Követni Jézust, de nem a csodatevésben, hanem az életben, nem a jövendőlésben, hanem az igazságban, nem a rendkívüliben, hanem a mindennapiban! Követni őt abban, hogy szívünk is az Isten háza legyen, hogy az is az ég kapujává váljék; persze ez nem a kegyetlen és nem az elpuhult embereknek való. Nekünk a június hónapban arra kellene összes erőnkkel törekednünk, hogy a kegyelemszerzés minden ismert módját felhasználva kövessük Jézust. Megint nem abban, amit követnünk nem lehet, vagy ami után törekednünk nem való, hanem a mindennapiban.

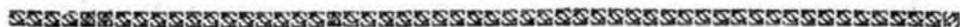
Szabadjon egy példát felhozni. Csengetnek az ajtónál. Nekem úgy kell az ajtóhoz mennem, mintha Jézus maga személyesen akarná szolgálatomat. Amidőn egy komornézésű, fásultarcú koldust veszek ott észre, az Úr szavát súgja a szívem, a lelkem, visszhangzik attól az érzelemtől, hogy Jézusnak teszek mindent, ha őt látom a koldusban, a betegben, a nyomorultban. El nem puhulok, hanem talán változatlan arccal, különösen kifejezett megható-

dottság nélkül adom alamizsnámat neki és szívemben van az az érzelem, amellyel a szegényt ott segítem, ahol jelentkezik. Ha én a mindennapi életben, az élet minden megnyilvánulásában Jézus szemeivel tudnám nézni az eseteket, akkor sok mindent másként látnék, mint eddig láttam és bizonytal boldogabb lennék, mint eddig voltam. Nekem már a földi életben az ég kapuja lenne Jézus Szíve, amely hevít, éltet, nagyvá tesz.

Amidőn a Jézus Szíve litánia könyörgését elmondom: «Jézus Szíve az Isten háza és a mennyország kapuja, irgalmazz nekünk!», az első részben Jézusra gondolok, a másodikban saját magamra és megszegyenülve kérdezem: «Uram, hol vagyok még az eszménytől, hol vagyok a te gondolatodtól, mikor lesz már az én szívem is a mennyország kapuja, amelyikben Te állandó lakást készíthetsz magadnak?»

A szegények, a nyomorultak a gazdaghoz mennek, azért megyek én is Jézushoz, hogy ő megmutassa, mi az igazi gazdagság, jóság, szentség. Annak a szentnek, akit legjobban szeretek, nyomdokain akarok Jézus után menni és akkor el fogom érni azt a boldogságot, ami Jézus szívében át nekem is szánya lett.

D. M.*

Júniusi imaszándékunk.

A katolikusok lelki egysége a Szent Szív szellemében.

Az Úr Jézus főpapi imájában azért imádkozott, hogy egyházának tagjai *«egyek legyenek»*. Az Úr ismerte az emberi gyarlóságokat. Tudta, hogy a legjobbra törekvő emberek sorait miként bontja meg a gonosz lélek, hogy — ha már bűnre nem tudja csábítani őket, legalább a jóban akadályozza meg. Érzékenységüket festi alá mindenféle fantasztikus jogosságok hangsúlyozásával, kimondatja velük a *«nem soha többé»*-t és az illetők visszavonulnak a tevékenység teréről; otthagyják az oltáregyesületet, kongregációt, Jézus Szíve társulatot stb. Vannak, akik odáig jutnak, hogy nem áttallják egyesek hibája miatt egyszerűen véglegesen elintézni azt az egyesületet, amelytől visszavonultak, mondván: Ott igazán csak a legrosszabbak vannak. Így! Mire képes a szenvedélyes sértődöttség! Milyen fájdalom lehet az Úr Jézusnak látni az ilyen meghasonlott lelkek kártevéseit. Az egyesületek életében nem ritkán előfordul ez a jelenség. Azért imádkozunk, hogy oltáregyesületünket sohase érje a széthúzás átka. Hogy az oltáregyesületi tagok mind egyek legyenek a szentségi Jézus szeretetében, az Érette hozandó áldozatokban. Hisz tulajdonképpen minden azon fordul meg, hogy tudunk-e áldozatot hozni. Az áldozathozatal hozzátartozik a katolikus élethez; enélkül nem vagyunk egészen Krisztus követői. S ha a kis mellőzéseket, sérelmeket, amelyek sokszor csak képzeltek, áldozattá tesszük, mindjárt megmarad az egység

a lelki harmónia. De nemcsak oltáregyesületünk számára kérjük ezt a lelki egységhez szükséges szellemet, hanem egész egyházunk, minden más egyesülete számára is. Hogy mindenki túltegye magát azon féltékeny kicsinyességen, amely igazán nem az Úr Szívének a szelleme. Oltáregyesületünk nem egy szerzeté, hanem az egész egyházé, igazán katolikus, amelyet az egyház hivatalos törvénykönyve is ajánl az imaapostolsággal együtt. Ez a tény is ösztönözzön bennünket arra, hogy mi igazi katolikus szívvel imádkozzunk, katolikus testvéreink féltékenysége és érzékenykedés fölött álló lelki egységéért.

Központi.

Akire egyszer ránézett az Úr...

JERUZSÁLEM utcáin nagy a sürgés-forgás. A húsvéti ünnep előkészületi napjára virradtak az emberek. A nagy hálaünnep közeledik. Annak emléke, hogy Isten angyala megkímélte a zsidók elsőszülötteit. Verőfényes szép nap volt. Az áldott nap pajkos sugarai játszani csalták a gyermekeket.

Áronék házában kis udvarában játszadozott Áron, a család egyetlen gyermeke. A szülők szemefénye volt. Pedig visszaélt a szeretettel. A csintalanságig eleven, engedetlen, rakoncátlan gyerek volt. Pajkossága sokszor túlment a határon. Lelke alapjában jó volt és szíve minden szépre fogékony.

Játék közben nagy tömeg morajlása ütötte meg fülét. Kíváncsi természetének most sem tudott parancsolni. Felszaladt a lapos háztetőre. Innen már egészen jól látta a hullámozó néptömeget. Az Antonia-várat és az efraimi országútat összekötő keskeny úton jöttek. Áron csodálta a nagy tömeget. Ennyi lármázó embert még nem látott együtt.

Már bekanyarodtak az efraimi országútra. Ezért tisztábban láthatott mindent. Legjobban e három imbolgó keresztfa kapta meg gyermeki lélkét. Azt már tudta, hogy a keresztfa kivégzést jelent. Ártatlan szíve mindig megégett az elféltéken valahányszor házuk előtt elhaladtak.

A menet már bekanyarodott az ő utcájukra, amelyet a keresztények joggal neveztek el később Farik el Alam-nak, a Fájdalmak utcájának. Most már a tetőn sem tudott megmaradni. Gondolkodás nélkül szaladt le az utcára. A kapuban még hallotta édesanyja visszahívó szavát, de mint rendesen, most sem hallgatott rá.

Mire az utcára ért már a házuk előtt kiabálta a menetet jóval megelőző hírnök az elítéltek nevét. Három nevet kiáltott, de egyet többször. Ez a sokat ismételt név már ismerős volt neki.

— A názareti Jézus!

A házakból kitódultak az emberek az utcára. Egész hatalmas tömeg verődött össze. A hírnök után jövő katonák alig tudtak utat csinálni az

összeverődött tömegben a menetnek. Az egyik katona rá is kiáltott az úton ólálkodó Áronra :

— Takaródsz haza, kölyök !

De Áron nem azért volt rakoncátlan, hogy ily könnyen engedelmessékedett volna. A katonát kikerülte és továbbra is az út közepén álldogált. Hamarosan ismerősökre is bukkant. Néhány játszótársa örömmel segített a hóhéroknak szerszámaikat vinni. Az egyik a kötelet, a másik a szegeket, a harmadik a kalapácsot, a negyedik a létrát vitte. Ketten pedig táblát hoztak, amelyen latinul, görögül és zsidóul ez volt írva :

— Názáreti Jézus, a zsidók királya !

A gyerekek után a két lator jött, a latrok után a megcsúfolt Jézus. Áron már többször látta Jeruzsálemben, de most nem ismiert rá. Haja össze-csapzottan lógott arcába. Homlokából még mindig szivárgott a vér, mely egybevegyült halálveritékével. A por, amelyet a tömeg felvert, arcára szállt és véres sárrá lett. Fejét lehajtva, pihegő mellel, ingadozó léptekkel jött. Egyik kezével görcsösen karolta át a keresztet, a másikkal köntösét fogta össze. Hóhérai derekára kötött kötéllel rángatták előre, hogy minél előbb eljussanak a kivégzés helyére.

A nép ordítozott, szitkozódott, köpködte, sárral dobálta, ütlegelte az agyongyötört Jézust. Oly gyenge volt már Jézus, hogy attól félték meghal a kereszt alatt. Ezért a munkából hazatérő cirenei Simont kényszerítették keresztjének vitelére.

Áron nem tudta megindulás nélkül nézni, hogy a nagy tömegben senki sincsen, aki szánakozna Jézuson. Ha rakoncátlan volt is, de jószívű. Az ő szíve megesett Jézuson. Ilyen mély fájdalommal, ilyen őszinte szánalommal nem sajnált még senkit.

Váratlan esemény zavarta meg a népet. Előkelő külsejű nő sietett Jézus felé. Mindenki ismerte : Veronika volt. Tisztelettel nyitottak neki utat. Odalépett Jézushoz. Levette fátyolát és gyengéd kezekkel letörölte arcáról a vért és a sok piszkot, amelyet rádobáltak. Most tűnt elő a tiszta, szép Krisztusarc. Körülnézett. Még most sincs senki, aki megsajnálná. A tömeg egy pillanatra elcsendesült, hogy annál nagyobb erővel törjön ki.

Áron meghatottan nézte Jézust. Gyengéd lelke felértette a nagy titkot, hogy aki ilyen jószágos tekintettel tud nézni kínzóira, annál jobb ember nem lehet a világon. Szeme könnyektől csillogott, ajka ezt suttogetta :

— Szegény . . . szegény jó Jézus !

Az emberek nem hallották, Jézus, az Isten meghallotta. Egy szánakozó szív is enyhíti az ő fájdalmát. A házak felől kiáltás hallatszott :

— Áron, jöjj ide !

Édesanyja hívta. Hallotta a kiáltást Áron, de tekintetét nem tudta levenni Jézusról. Ekkor Jézus feléje fordult és rátekintett azzal a csodálatos

mély tekintettel, amellyel valamikor Léviből Mátét, a bűnös Mária Magdolná-ból bűnbánó szentet csinált. Áron is szokatlan melegséget érzett szívében. Mégegyszer, utoljára belenézett Krisztusnak, számára oly felejthetetlen, arcába, azután anyjához futott.

A tömeg továbbvitte Jézust. Ez a sokaknak jelentéktelen esemény Áron-nak felejthetetlen lett. Lelkületében változtatta meg. A rakoncátlan gyerek futott ki az utcára és az engedelmes, jó fiú szaladt vissza a házba.

☞ Két munkásról ☞

(Svájci levél.)

DRÁGA LÉLEK! Utolsó kedves leveledben nagyon érzékeny hirt pendítéssel meg nálam. Azt kérdezed, hogy bírom ki éveik idegenben, nem bánt-e a honvágy? — Őszintén írhatom, mikor első ízben voltam távol édes hazám földjétől, már egy hónap után epedő honvágy fogott el. Érzékenyen hiányzott a magyar szó, a magyar földnek, levegőnek hazai illata. Ma már könnyebb az áldozat. No mert még mindig áldozat, hiszen évről-évre jobban sajog a szívem hazám után, bár tudom, hogy otthon mostanában borús az égbolt és panaszos még a pacsirta hangja is, de mégis hazám, azért kedves és szent nekem az a szenvedő, könnyező föld. De látod, a betegség-megkönnyíti a számkivetést is. Lassankint édes lesz az Úr igája és nem nyom úgy a terhe, bármit rak is rám a Gondviselés keze. Aztán meg valahogy úgy vagyok én is, mint ahogy Szent Erzsébet életében olvasom. Eleinte vele voltak kis játszó pajtásai a magyar földről, később meg az égi haza szeretetével csitította égető honvágyát s a szentek társaságában kereste honfitársait és nem érezte olyan sajtón idegenben az egyedüllét fájdalmát.

Nekem is küld a jó Isten egy-egy magyar lelket. Aztán a hazai levelek! Ezek a felém repülő magyar fecskék sokat-sokat csicseregnek a távoli hazáról. Olvasmányom meg jobbára a szentek élete. Hogy vágyom utánuk! Csodálatos szép világ a szentek társasága, igazi édes otthon a léleknek: hitük, reményük, küzdelmük, örömük, bánatuk mind-mind a legédesebb hazai föld terméke. Idegenben érzi az ember különösen, hogy minő nagy kincsünk az Anyaszentegyház. A magasabb javak könnyűvé teszik a kisebbek hiányát. Ahol Isten az atyánk és országa a mi hazánk, ott nem járunk vad idegenben, ott a lelkek rokonok, testvérek egymással. Azért csak légy nyugodt miattam, a jó Isten nagyon velem van a távolban is.

Ha megengeded, kitérek legutóbbi olvasmányaimra, úgy gondolom, hogy érdekelni fogja minden szépért és jóért rajongó lelkedet.

Az Oltárszentség nagy papája, X. Pius prófétai lélekkel mondotta, hogy a szentségi Jézus megújítja a föld színét és lesznek új szentjeink gyerme-

kekből, ifjabból, felnőttekből, a társadalom minden rétegéből... lesznek szentjeink a munkások közül is. Az élet kezdé válóra váltani a szentéletű pápa ihletett szavait. A jó Isten a nagy ipari centrumban, Angliában szemelt ki egyszerre mind a férfi, mind a női munkástömegeből egy-egy feltűnő példaképet Matt Talbot és Margarete Sinclairs személyében.

Az első, Matt Talbot, kemény férfi. Mintha csak a letűnt századok hősi aszkétái, remetéi támadnának fel benne. Aki életét olvassa, felfigyel: hát ez is lehetséges a mostani világban, hozzá egy ipari gócpontban, munkások bérkaszárnyaiban! Megdöbbenve állt az a kedvesnővér is, akit Dublinban 1925 Szentháromság-vasárnapján egy az utcán összeesett és meghalt munkásemberhez hívtak, hogy öltöztesse fel, mikor meglátta a nehéz vezeklőlánccokat a holttest derekán, karjain és lábszárain. A halott Talbot volt, kinek hősi életét, feltűnő erényeit, a rendkívüli imameghallgatásokat a könyvek sora ismerteti és akinek szenttéavatási pörét már megindították.

Talbot élete 25 éves koráig nagy lejtő, szomorú gurulás lefelé. Osztozik társainak életmódjában. Korhely, részeges lesz, keserősége szegény anyjának és testvéreinek. Neki csak pénz, ital és mámor kell. Megesik, hogy új cipőit issza el s mint rongyos, mezítlábás proletár dul-ful a társadalmi rend ellen. De az isteni kegyelem mindenható. Matt egyik szombat estén édesanyja elé lép s azt mondja: Anyám, többet nem iszom, mától fogva más ember leszek. A kemény férfi szót még keményebb tett követte. Mi ment végbe lelkében, csak Isten tudja, de ez a szombat hatalmas pálfordulást jelent Talbot életében. Ki nagyokat bukott, 40 éven át a hősi vezeklők szigorával penitenciázott. Rövidre fogta nagyon a testet. Három-négy órán át alszik, azt is pusztá deszkán, fatuskó a vánkosa, szobáját nem fűti, főtt ételt csak este eszik, reggel semmit, délben száraz kenyeret; testét vezeklődvekbe szorítja s így dolgozik nehéz munkát egy fatelepen, vállán hordja, emelgeti a súlyos gerendákat.

Sokan megrettennek, ha ezt a szigorú vezeklőéletet olvassák. De ne feledjük, a kemény külső csak erős drótsövény az ellenséges fronton. A bűn ide nem törhet be, mert erős, kemény, harcra kész férfiakarattal véd a várat.

Talbot egyébként nagyon kedves, barátságos ember volt. Harminc évig dolgozott a fatelepen, főnöke mint lelkiismeretes, szorgalmas munkást becsülte. Munkatársai nem is sejtették vezeklőláncait, mindig derült, vidám és hűséges jóbarát volt. Csak érezték, hogy nagy jószág lakik benne, azért tisztelték és szerették. Nem nősült meg. Keresetéből édesanyját, testvéreit, a szegényeket és főleg a pogánymissziókat támogatta. Volt úgy, hogy 500 P-t is adott évenként missziók céljaira. Önmagára csak a legszükségesebbet költötte.

Talbot mégis leginkább az imádság embere volt. A régi remeték buzgóságával tudott imádkozni. Isten jelenléte annyira eltöltötte, hogy kis kamrájában még evés közben is térdelt és állandóan térdelve imádkozott. Csak

a munkahelyet, a templomot és kis kamráját ismerte. A munkaidőn kívül és kevés alvását leszámítva folyton imádkozott. Imája főleg elmélkedés és szemlélődés volt az Evangélium nyomán. Naponként elmondta az összes zsoltárokat és a rózsafüzért is. Leginkább az Oltáriszentség és a kereszt

A spanyolországi csodálatosan elpusztíthatlan Szentszív szobor.

vonzották. Mindennap áldozott és annyi szentmisén vett részt, amennyin lehetséges volt. Csak kevesen, nővére, lelkiatyja ismerték ezt a szeráfi imádságos lelkületet, amely ezt az egyszerű munkásembert az angyalok közé emelte. De semmi sem marad titokban, ma már a világ csodálja ennek a rejtett életnek hősi és magasztos tartalmát és áldja az Istent, ki ilyen csodálatos módon meglátogatta az ő munkás népét. Kemény példát állított fel a Gondviselés, megmutatta, hogy tudnak kemény tölgyek és égbenyúló fenyők nőni ott, ahol hamar földön kúszó lesz az emberi lélek.

Margarete Sinclairs egész más természetű. Igazi, mosolygó női lélek. Olyan, mint a harmatos margaréta a virágos kertben hófehér szíromlevelekkel, középen ragyogó nappal. Neki is aranyos, napsugaras a szíve, külsején pedig előmlik a tisztaság és ártatlanság fénye. Kedves, vonzó egyéniség munkásköténnyel.

Egyszerű, szegény skót szülők gyermeke. Születési éve 1900. Csak 25 évet élt e földön, éveken át egy bútorgyár fényezőosztályán dolgozott, élete végén két esztendő t zárdában töltött, s ma már mint «kis csodatevő» ismeretes hazáján kívül is, és megindult boldoggáavatásának folyamata.

Lelkivezetője azt vallotta róla, hogy nem talált egész életében szántszándékos, teljes tudattal elkövetett bocsánatos vétket. Mintha szent Alajos ártatlanságát hallanók. Csodálatos a kegyelem ereje, hogy a gyárkémények füstös ködében is ilyen érintetlen lilium nyílhat.

Ha átolvassuk életét, annyira egyszerűnek látjuk, hogy alig találunk benne valamit. De csak próbálnók utánozni, mennyi alázatosság, őszinteség, gyermeki nyíltság, közvetlenség és tiszta szándék van ott, mintha csak azért élne, hogy Isten jóságát, szeretetét, örömét és békéjét sugározza másokra egy gyermek őszinteségével és bájos kedvességével.

Neki is van vezeklő ruhája, mert engesztelő lélek. Öntudatosan érényes, mert látja körülötte a bűn győzelmét, azért kíván áldozat lenni, sokat szenvedni és nagyon szeretni. Ez viszi a zárdába, hol két év alatt elég az áldozat oltárán.

Mikor e sorokat írom, április közepén, erősen hull nálunk a hó és teljesen téli világot mutat a természet. A közelből mégis kedves rigófütyt hallatszik szobámba és ez a közelgő tavasz hirdetője, bármilyen erős is még a télnek egy-egy betörése. Eszembe jut boldogemlékü Prohászka püspöknek egyik utolsó nagygyűlési beszéde, melyben a munkástömegek nagy apostaziájáról szólt, mint korunk egyik égető nagy sebéről. Vajjon ebben a szomorú lelkítélben ennek a két szentéletű munkásnak a megjelenése nem egy közelgő tavasznak a fakadását jelenti-e? — Uram, jöjjön el a Te országod!

Német István.

Farsangi mese. (IV.)

Írta: *Volarics Ferenc.*

AZ ELSŐ tánc befejeződött és Margit visszatért szüleihez. Arcukról leolvasta a kérdést, amelyre most aligha tudna felelni. Szótlanul nézett rájuk, mire azok is elkomolyodtak. Az egyik a hirtelen keletkezett haragtól, a másik a megértő szeretettől. A második tánc után sem változott a hangulat. Szün-órakor Margit édesanyjával az erkélyre ment ki. Gyönyörű csillagos éjszaka

volt. Az öreg Duna ezüstös habjai csillogtak a ragyogó holdfényben. Ezer kis habtündér játszott a Dunán leheletfinom fátyolt szöve a könnyed hold-sugárból. Margit úgy érezte magát, mintha csak tündéerkertben lenne. De hirtelen az élet hűvös szele csapta meg. Messziről piros reflektorfény tűnt szemébe. Jobban odafigyelt. Züllött mulatóhely csalogatta a boldogság számkivetettjeit, hogy boldogtalanságukat a bűn mámoros méregpoharával feledjék. Üres lelküket tűnő érzéki örömökkal kitöltse. Felvillant és elaludt a világító csábítás, hogy annál kihívóbb legyen. Margit undorral fordult el más irányba. A távoli hegyeken ezer, meg ezer kis lámpa égett. Élvezte a szép kilátást. Az előbbi piros fény helyett most szelíd fehér fény tűnt fel éppen az ellenkező irányban. Margit arcán a meghatódottság tükröződött vissza. Csodálatos jelet látott. Jelet, amelyből isteni erő áramlik ki. Legyőzhetetlen erő, amely tüzei a vértanúk ezreit, a szüzek megszámlálhatatlan sokaságát, a hitvallók hatalmas tömegét. Jelet, amely két ezredéve tűnt fel és diadalmasan meghódított mindent. Itt-ott elnyomták, de csak rövid időre sikerült. Újra feltűnt, hogy még fényesebben ragyogjon. Margit szeme felcsillant, amikor Szent Gellért kezében kigyulladt a kereszt. Belevilágított a hatalmas kereszt az éjszakába, hogy figyelmeztesse a bűntől elvakult embereket. Sok ezer embernek szólt e figyelmeztetés, mégis csak néhányan vették észre.

Soha még ilyen hatással nem volt Margitra a kereszt. Nemcsak fény-sugár, hanem kegyelemsugár is jött a fénylő keresztől. Szeme először csak felcsillant; most már könnyeitől ragyogott, mint két fényes csillag. Lélekben odaszállt a hatalmas kereszthez. Leborult a tövébe és elpanaszolta félelmét a keresztrefeszített Üdvözítőnek. — Jézusom! Te jó vagy hozzám, méltatlanhoz. Megfeledkeztem rólad, de Te védelmeztél. Tékozló fiú voltam, de Te visszafogadsz. Te látod lelkemet. Tudod, hogy félelmemnek van-e értelme. Nyugtass meg engem. Adj békét nyugtalan lelkemnek! — Rövid volt a tépelődő lélek fohásza, de forró és bensőséges. Az Úr Jézus pedig nem a szép szavakat keresi, hanem az olyanokat, amelyből kicsendülnek az isteni erények: a hit, a remény és szeretet. Margit szavaiban bennvoltak ezen erények érzelmei. Nem imádkozott hiába. Lelke megnyugodott, tehát amit kért, megkapta. De csodálatos, már nem kívánczolt vissza a zajos mulatóhelyre. Kérte édesanyját, menjenek haza még a tánc megkezdése előtt. Anyja talán felfogta gyermeke szívének rezgéseit, ezért nem tett semmi kifogást ellene. Hátra volt még a keményebb dió, az édesapa. Várlaki valóban mérges lett, amikor leánya kérését meghallotta. De mit tehetett egyebet, mint szó nélkül telefonált a taxiért. Útközben egy szót sem szóltak egymásnak, mégis Margit boldogabb volt, mint jövetkor. Érezte, hogy jól cselekedett. A kis taxiduda is most már nem azt sikoltja: ne menj el, hanem jól tetted. A villamoscsengő is ezt csilingeli: menj csak haza. Margitnak csak szüleinek

szomorúsága fáj. A lelkiismerete vigasztalta meg, amely azt súgta neki, hogy az Úr Jézus küldte haza.

Csendes volt a ház, amikor hazaértek. Margit elkészönt szüleitől és szobájába vonult vissza. Szívét a fájdalom szorongatta, mert szülei nem viszonzták szerető gyermekesőkját. Küzködött a sírással. Nem akarta Piroskát felébreszteni. Érezte, hogy úgy sem tud elaludni. Legjobb lesz, ha befejezi Alacoque Szent Margit történetének olvasását. A könyv a kis asztalon feküdt. Odaült a kis asztalhoz és el kezdett olvasni, hogy nagy bánatát elfelejtse.

(Vége.)

Szent Pál levelet ír Korintusba.

MEGJÖTT a nagy kereskedőhajó; csak úgy özönlött a tarkaruhás nép Efezus utcáira. Tarzusi Pál nem győzte kerülgetni a tömeget, hogy a kikötőbe juthasson. Hajót várt ő is amonnan túlról, a tavaszi pompájában viruló moreai félsziget legszebb városából, Korintusból. Közeledett hűsvét ünnepe, a márciusi napnak már jó meleg volt a simogatása s a tenger felől langyos szél lobogtatta Pálnak római módra vállára vetett tógáját. Így állt ott a parton várakozva, az öröm vidámsága szinte megfiatalította, szeme sarkában mosoly bujkált. S hogy a várakozás türelmetlenné ne tegye, visszaidézte a Korintusban eltöltött másfél év emlékeit.

Gondolatai legelőször Aquilát és Priscillát keresték meg. Látta magát náluk és velük kicsi kis házukban, most is érezte az olajfa jó illatát, mely ablaka előtt őrt állt és saját testével fogta fel a nyári nap hevét. Látta lakószobáját a maga egyszerűségében és tisztaságában, amely Priscilla gondosságáról beszélt és látta az árnyékos udvart, ahol a mindennapi kenyérért dolgoztak Aquilával.

— Vajjon eljönnek-e most látogatásomra? — kérdezte halkán önmagától.

Aztán másfelé szálltak gondolatai. Kloe, Korintus legigazabb, legtisztább keresztény asszonyára emlékezett. Ő bizonyára nem sajnálja a fáradtságot, hanem eljön azért az áldó keresztjelért, amit naponta írt volt homlokára. Hát Judit, a rajongó kis zsidóleány és öccse, Joel, mit csinálnak? Gondolnak-e reá és küldenek-e sok jó hírt a testvérekről? Szeretik-e még most is egymást, mint ahogyan tanította nekik? Ó, mennyi harcot, küzdelmet, verejtéket hagyott Korintusban, otthagya nekik a szíve egy darabját tanításaiban. De hiszen nem vezett kárba a munkám — ágaskodott belülről az önérzete —, az én nyájamat lám, utánam hozza a szeretet. Így lesz ez Efezusban is, mert téged is, te nyakas Efezus, igába törlek — hordozta körül

büszke tekintetét a városon. Szeme megakadt a gyönyörű Diana-templomon, de csak rövid pillanatig nézte, máris kevély nagylelkűség lett úrrá rajta:

— Én, a Saulusból lett Paulus nem nyugszom addig, míg ennél is szebbet, nagyobbat nem építtetek itt Neked, Uram! — mondta fennhangon.

A tengerre lilás árnyak vetődtek, tarsuszi Pál felriadt gondolataiból. Timoteusz és Titusz álltak mögötte. Pál jókedvvel intette őket magához és mivel előbbi érzései még teljes erővel fűtötték, beszélni kezdett nekik terveiről, reményeiről. Lelkesedése magával ragadta az ifjakat olyannyira, hogy azok szentül hitték: játék lesz az efezusi hitközséget a kereszténységnek akár középpontjává is tenni.

Közben a hajó befutott az öbölbe. Néhány ismerős arc mosolygott és intett üdvözlést Pál felé, aki bár készséges szeretettel viszonzta azokat, de szívére mégis furcsa érzés nehezedett. Sem Aquila, sem Priscilla, sem Kloe, sem Judit, de bájos kis Joelja sem jöttek el.

— Valami baj van nálatok, testvéreim? — tört fel szívéből az aggodalom. A partraszállás zürzavarában úgylátszik nem hallotta senki a kérdést és Pál még örült is, hogy elődázódott a felelet. A forgalmas utcákon nehezen ment a beszéd és mintha a hosszú távollét elidegenítette volna őket egymástól. Amint szállásuk elé érkeztek, a nap váratlanul lebukott a Diana-templom mögé, ijesztő fekete árnyéka ráborult a városra. Pál, Timoteusz és Titusz ugyanazon gondolattól rezentek össze, a korintusiak végleg elhallgattak. Csak este, amikor már az asztal körül ültek és Pál atyai felsőbbiséggel osztotta szét közöttük a megáldott kenyeret, akkor engedtek fel merevségükből.

— Mit csinál a hűséges Aquila? — kérdezte Pál.

— Egyre rólad beszél, atyánk — siettek a válasszal. — Hiányozol neki mindenképpen. Lassan megy nélküled a sátorlapkészítés, úgy mondja.

— És jó felesége, Priscilla?

— Őrzi kis szobádat és egyre visszavár.

Kis idő múlva, az előbbinél sokkal halkabban, csaknem félénken kérdezte Pál:

— Kloe nem üzent nékem semmit?

A korintusiak összenéztek. Szemükkel egymást biztatták a szólásra. Pál azon percben tudta, hogy nagy baj van Korintusban, tudta, hogy a most következő percekben szertefoszlanak legszebb álmai. Riadtan várta a választ.

— Uram, ne szomorodjék meg szíved beszédemtől — szánta el magát végre az egyik korintusi. — Kloe testvéri szeretettel köszönt és azt üzeni, ha nem jössz vissza mielőbb, úgy munkádnak nemsokára nyoma sem marad. Alighogy elmentél, híveid pártokra szakadtak. Némelyek visszatértek pogány életmódjukhoz, mások romlott erkölcsű emberek barátságába keveredtek. Apolló ugyan Korintusban van, de más szertartásokkal tanítja imádni

Urunkat, Istenünket. A zsidók megvádoltak, amiért alamizsnát gyűjtöttél, átkoznak, amiért a pogányokat templomaikba beengeded, minket pedig mindenütt gúnyolnak, hogy hisszük a Jézus Krisztus feltámadását. A jeruzsálemi zsidók Péter követőinek mondják magukat, viszályt támasztottak közöttünk, nem tudjuk mit higgyünk, mit nem. Pedig közel van húsvét ünnepe, de ha Krisztus nem támadott fel, ó, akkor mi öröme lesz ennek a mi húsvétunknak, akkor mit ünnepeljünk? És azt is meg kell mondanunk, hogy Korintusban meghalt a szeretet, nincs testvér, nincs jóbarát, csak egyenletlenség, civakodás, gyűlölség, bosszú...

Most már feltarthatatlanul ömlött a panasz ajkaikról, Pál mélységes szomorúsággal hallgatta.

— Még egy utolsó kérdést — sóhajtotta nehezen. — Úgy-e, Judit és a kis Joel jók maradtak?

— Judit gyávanak csúfol, mert elfutottál a zsidók haragja elől, azt hirdeti, hogy népámító vagy és soha többé nem mersz visszatérni Korintusba. A zsidók nem fogadták vissza maguk közé, hát pogány férfival lépett házasságra. És Joel? szíved kedvence? ... ó, jó Urunk, ne akarj többet tudni.

Pál tenyerébe hajtotta fejét, talán, hogy ne lássák megkínzott arcát és a szeméből alápergő könnyeket. Így ültek aztán szótlanul, szomorúan. A csendet nem merte senki megtörni, pedig nem is tudták, hogy ebben a csendben a Saulusból lett Paulus porig alázott lelke vívja harcát a lázadás ördögével. Mikor fölemelte a fejét, szeme még fényes volt az elsírt könnyektől, de már szelíd és nyugodt. A küzdelemből győzedelmesen kikerült lelke pedig ebbe az alázatos vallomásba kezdett:

«Én azt véltem, hogy a názáreti Jézus neve ellen nekem sok ellenkező dolgot kell cselekednem». (Ap. cs. 26.)

«Én a kereszténységet halálig üldöztem, megkötözvén és őrizet alá adván férfiakat és asszonyokat». (22.)

«Lőn pedig, midőn mentem és Damaszkuszhoz közeledtem, déltájban, hirtelen nagy világosság vőn engem körül az égből. És leesvén a földre szót hallék, mely mondá nekem: Saul, Saul, miért üldözesz engem? Én pedig felelék: Ki vagy, Uram? És mondá nekem: Én vagyok a názáreti Jézus, akit te üldözesz». (Ap. cs. 22.)

Király Ödönné.

(Vége köv.)

Harangügyünkről (adományok regisztrálása), kiállításunkról és több oltáregyleti hírről a legközelebbi (július—augusztusi) összevont számban.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.